

РЕШЕНИЕ

№ 10499

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **12446** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на У. А. Х., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. М. П., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 2148 от 11.09.2024г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 11665 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при липса на компетентност и на мотиви, съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа се некомпетентност на издателя на решението, тъй като в изискванията, на които трябва да отговаря председателят на ДАБ към МС липсват изисквания за притежаване на „необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните“, с което административният орган не отговарял на изискванията на чл. 25, параграф 3, буква „б“ на Директива 2011/95/ЕС. Жалбоподателят счита, че оспореното решение е следвало да бъде изготвено в двуезичен вариант - на български език и на езика, който владее детето. Поддържат се съществени процесуални

нарушения поради неспазване на чл. 25, параграф 3, буква „б“ от Директива 2013/33/ЕС. Жалбоподателят твърди, че интервюиращият орган не е изпълнил задълженията си по чл. 74 от ЗУБ, тъй като не е взел предвид всички конкретни обстоятелства и основания, които са индивидуално приложими за непридружения непълнолетен, и не е проверил относимата информация за държавата на произход, а интервюто не е проведено в присъствието на социален работник. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил обстоятелствата, които са от съществено значение за определяне на най-добрия интерес на детето, поради което е направил необосновани изводи, че за непридружения непълнолетен чужденец не съществува риск за сигурността му на територията на С.. Поддържат се основания за хуманитарен статут по други хуманитарни причини чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Претендира се отмяна на решението. В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. П., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СП редовно и своевременно уведомена, се представлява от прокурор Пламен Райнов, който моли съда да остави в сила оспореното решение.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ОК-13-1726/04.09.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят У. А. Х., непридружен непълнолетен /към датата на регистрацията/, по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството чужденецът е представил фотокопие на лична карта, издадена от С..

На същата дата, 04.09.2024г., е съставен регистрационен лист с приложение. У. А. Х. е получил копие от Указания, рег. № 16083/04.09.2024г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. В административното производство чужденецът е представляван от адв. М. П., определен за негов представител от Председателя на националното бюро за правна помощ на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗПП, с Решение № 2148 от 11.09.2024г.

На основание чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, с писмо № 16083/09.09.2024г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“-К. село за подадената молба за международна закрила от непридружения непълнолетен чужденец.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 15.10.2024г., в присъствието на назначения му представител по чл. 25 ЗУБ, преводач

от/на арабски език. На проведено интервю оспорващият посочва, че е родом от [населено място] Ч., обл. Д. А., С.. Разказва, че понастоящем родителите му, пет негови сестри и двама братя, чичовци и вуйчовци са в селото. Пояснява, че той е най-големият. Селото му е под контрола на кюрдите, които контролират и района. Сирийският гражданин заявява, че не е женен и няма деца. В С. чужденецът е учил до седми клас. В страната си по произход той не е работил. Посочва, че не подлежи на военна служба, тъй като е малък, не е получавал призовки или повиквателни и не е бил търсен за служба. Посочва, че редовните сирийски власти нямат присъствие в района и че той ще подлежи на служба при кюрдите или при свободната армия. Молителят посочва, че не е имал проблеми с властите в страната му по произход.

Посочва, че е напуснал С. два месеца и половина преди проведено с него интервю и е преминал нелегално в Турция в група от непознати. В Турция чужденецът е останал за период от пет дни при негов роднина в [населено място] - вуйчо на майка му, който живее легално в страната от една – две години.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с причини от личен характер, като посочва и общото положение и войната в С.. Разказва, че не знае кога е започнала войната и не знае кога конфликтът е достигнал до селото му, като може би това е било преди пет години, когато е имало сблъсъци между кюрдски сили от една страна, а от друга редовната армия или свободната армия. Посочва, че е имало сблъсъци в селото но не знае как да се е развила ситуацията, тъй като той и близките му са стояли в дома им. Посочва, че в момента положението е добро, като има малко сблъсъци в околностите на [населено място]. Молителят допълва, че домът им е бил пострадал от ракета – при бомбардировка от самолет на режима преди две години. Посочва, че след това той и семейството му са живели в палатка, на 10 мин. път от дома им, тъй като са нямали финансовата възможност да поправят дома им. Посочва, че живеят в голяма палатка, като имат ток и вода.

Сирийският гражданин заявява, че е бил свидетел на военни действия, като преди две години е видял как военен автомобил на кюрдите стреля по редовната армия или по сили на режима. Посочва, че последните две години не е бил свидетел на военни действия. Твърди, че не е виждал или чувал нищо, но до ден днешен има проблеми и сблъсъци, но незнае какви и между кого.

Молителят посочва, че е напуснал страната си в конкретния период заради войната. Допълва, че е напуснал в конкретния момент, тъй като семейството му е нямала финансова възможност да напусне по-рано. Допълва, че финансовото положение на неговото семейство е много лошо. Посочва, че семейството няма пари за да отидат на друго място.

Със становище с рег. № 16083/31.10.2024г. от младши експерт в отдел „ПМЗ- О. К.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 11665 от 08.11.2024г. на

председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

Не са установени и основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, административният орган е направил извод, че не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Приел е в тази връзка, че съгл. чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. В тази връзка бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

На следващо място е направен извод, че У. А. Х. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1624/12.07.2024г., ДАБ при МС, АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От анализа на цитираната информация, АО е направил извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички

части на държавата да се определя като безогледно, както и че инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Посочено е общо в решението, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България.

В решението е обсъден най-добрият интерес на детето съгласно чл. 6а от ЗУБ, вр. § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. За гарантиране, осигуряване и съблюдаване на най-добрия интерес на детето в производството по международна закрила бил определен социален работник.

Решаващият орган е обсъдил Глава V, параграфи 52-79 и параграфи 80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.). Приел е, че според приложения по преписката документ, изготвен от Агенция за социално подпомагане, отдел „Закрила на детето“ при Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, основните права на чужденеца не са нарушени, не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето. Липсата на непосредствен риск за непридружения непълнолетен чужденец е установено и посредством изготвен от социален експерт от ДАБ-МС формуляр за извършване на първоначална бърза оценка.

Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето, в решението е прието, че за непридружения непълнолетен чужд гражданин не съществува риск за сигурността му на територията на С.. Връщайки се в страната си на произход, той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с най-близките си роднини, които по думите му продължават да живеят в родното му [населено място] в област Д. А..

Обсъдено е приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, но е прието, че в случая не са налице и тези предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като те следвало да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещия международна закрила не се установявали. В решението е прието също, че Турция е трета сигурна държава за молителя, тъй като съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там. Като се е позовал на справка с вх. № ЦУ-1554/01.07.2024г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС органът е приел, че се установява, че за молителя е възможно да живее в Турция, като възможността да се ползва от закрилата на властите в Република Турция.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 26.11.2024г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 06.12.2024г.

В хода по делото са представени доказателства относно променената обществено-политическа обстановка в С., видно от които е свален режима на президента Б. ал А., а именно актуална справка вх. № ЦУ-02-20/14.01.2025г. от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС по отношение на С. относно актуална политическа и икономическа обстановка. Приложена е и докладна записка от 22.01.2025г. на младши експерт в ПМЗ-кв. О. К. относно лица напуснали самоволно

РПЦ-гр. С., отдел ПМЗ-кв. О. К., [улица], сред които е и жалбоподателя, който е в неизвестност от 19.01.2025г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал. 1, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ и в установената форма, с излагане на фактически и правни основания за издаването му. Несъгласието на жалбоподателя с тях не обосновава липса на мотиви по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК. Липсва законово изискване за претендираното от жалбоподателя изготвяне на акта в двуезичен вариант - на български език и на езика, който владее. По силата на чл. 14, ал. 1 от АПК административните производства се провеждат на български език, като на лицето, което не го владее, е назначен преводач съгласно чл. 14, ал. 2 от АПК.

Доводите на жалбоподателя за „липса на компетентност“ не са съобразени с разяснението, дадено в Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991г. по гр. д. № 2/1991г., ОСГК на ВС, според което компетентен е орган, оправомощен за това в пределите на неговата компетентност. В широк смисъл на думата към компетентността се причислят две категории изисквания: за административната подведомственост при издаването на акта (административният орган да не навлиза в предмета на дейност на други органи - съдилищата, например) и за административната компетентност (разпределението на правомощията по издаване на административните актове вътре в сферата на административната подведомственост). След като в случая, председателят на ДАБ разполага с компетентност да издава решения за предоставяне на международна закрила съобразно с разпоредбата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, то той е компетентен орган, разполагащ с експертна специализация в тази сфера. Както в тази част обосновано е отбелязал решаващият орган, правата на непридружения непълнолетен са охранени в хода на административното производство чрез назначаване на служебен защитник по чл. 25 от ЗПП и изготвяне на социален доклад от Агенция за социално подпомагане, отдел „Закрила на детето“ при Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село.

С Решение № 2148 от 11.09.2024г. на председателя на НБПП, на основание чл. 25, ал. 2 от ЗУПП, вр. чл. 23, ал. 2, чл. 25, ал. 1 и ал. 3 от ЗУБ на непълнолетния кандидат е назначен служебен защитник – адвокат М. В. П., която да го представлява и защитава неговия най-добър интерес в хода на административното производство. Служебният защитник е присъствал на проведеното интервю, заявил е, че няма въпроси към кандидата, като е прочела протокола от интервюто и е заявила, че всичко отбелязано в него е вярно. Жалбоподателят неоснователно поддържа нарушение на чл. 25, пар. 3, б. „а“ от Директива 2013/32/ЕС, според който държавите-членки гарантират, че личното интервю по молбата за международна закрила на непридружавания непълнолетен по членове 14—17 и член 34 се провежда от лице, което има необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните. Социален експерт при ДАБ-МС е изготвил Формуляр рег. №

16083 от 04.09.2024г. за бърза оценка на риска в случая на непридружения непълнолетен кандидат, с което е осигурена неговата първоначална социална експертиза. Националната разпоредба на чл. 15, ал. 4 от ЗЗДет предвижда на неговото изслушване и консултиране задължително да присъства социален работник от дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, а при необходимост - и друг подходящ специалист. Безспорно, в конкретния случай, при провеждане на интервюто на 15.10.2024г. не е присъствал социален работник, но съдът приема, че това не е съществено процесуално нарушение като самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК – такова, което съществено е ограничило неговите права или ако не беше допуснато, органът би постановил решение в противен смисъл. Интервюто на кандидата е проведено в присъствието на неговия защитник по ЗПП и без възражения от тяхната страна за начина на провеждането му. Правата на лицето надлежно са охранени чрез предоставяне на Доклад изх.№ СГ/Д-С-КС/1000-001 от 29.10.2024г. на Агенция за социално подпомагане, според който основните права на непълнолетния непридружен не са нарушени и към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни

обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. У. А. Х. изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му по произход.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е общата обстановка на несигурност в страната. Административният орган обосновава е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че въпреки общото твърдение за наличие на война, става ясно, че напускането е било изцяло обвързано с икономическото състояние на семейството.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането на, У. А. Х. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 -

изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В административното производство не е обсъдена справка с вх. № ЦУ-02-20/14.01.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС по отношение на С. относно актуална политическа и икономическа обстановка след падането на режима на президента Б. А.. Това е нов факт, който следва да се вземе предвид от съда на основание чл. 142, ал. 2 от АПК. Видно от нея, след смяната на режима С. започва да се възстановява от конфликта, както във връзка с изграждане на нови институции и възстановяване на мира, така и икономически. Наблюдава се тенденция по завръщане на емигрирали сирийци по родните си места. Действително, положението остава много трудно, включително с остатъчни военни действия – изолирани и спорадични по своя характер, но при всички положения С. е тръгнала по пътя на възстановяването. За това съществена роля играе и Върховния комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/. Тези нови факти се вземат предвид от съда, като те не обосновават извод, че след декември 2024г. и смяната на режима в С., там се наблюдава влошаване на социално-икономическото положение и ескалиране на военните действия – точно обратното.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Оспореното решение е съобразено с актуалната позиция на ВКБООН, като съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в С., отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на

бежанците от 28.07.1951г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

Но само фактът, че е непридружен непълнолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за

такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/. Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ.

Съдът, предвид изложеното, споделя и изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. През месец април 2013 г. Турция приема всеобхватен, насърчен от ЕС "Закон за чужденците и международната закрила" (1. Р1Р), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН, европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа. Турският Закон за чужденците и международната закрила предоставя три вида статут на международна закрила в съответствие с политиката на Турция за „географски ограничения“ на Конвенцията за бежанците от 1951г. Преди да премине нелегално границата на Република България, сирийският гражданин е преминал и временно е пребивавал в Турция, която е и първата държава, в

която е пристигнал от държавата си по произход. Същевременно с това, в случая се установява, че негов близък живее легално на турска територия в [населено място], където същият продължава да се намира и понастоящем. В тази връзка се установява, че за молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, което той е избрал да не направи. Същевременно сирийският гражданин е избрал да напусне Турция не поради конкретно неблагоприятно събитие, а поради изричното желание на семейството му да извърши процедура за събиране на семейство, което би позволило на семейството му да напуснат легално. В тази връзка доводът, че по делото не е било доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл са и решение № 11081 от 14.11.2023г. по адм.д. № 4727/2023г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023г. на ВАС, решение № 1420 от 07.02.2024г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023г. и др.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на У. А. Х., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. А. Х., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 11665 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: